

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13706/2022
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Глигорије Тодоровић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Срећко Радовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1303/22 од 10.06.2022. године, у седници већа одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1303/22 од 10.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1303/22 од 10.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1303/22 од 10.06.2022. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 1175/17 од 27.01.2022. године, којом је одбијен је тужбени захтев да се тужени солидарно обавезу да исплате тужиоцу износ од 20.000 евра, са каматом коју одређује Централна Европска банка, почев од 04.02.2009. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а тужилац је обавезан да накнади туженима трошкове парничног поступка у износу од 253.125,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца и захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), указујући на потребу разматрања правног питања од општег интереса и правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе.

Према наведеној одредби закона ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за солидарно обавезивање тужених да тужиоцу исплате динарску противвредности 20.000,00 евра, у чињеничној и правној ситуацији да је тужилац продао туженима стан од 46 м², да је од ГГ, за цену од по 20.000,00 евра, купио две гарсоњере које је касније отуђио ДД, а да тужилац није пружио доказе за своје тврдње да су, у ствари ГГ и првотужени као сунвеститори градили станове, да им је он уступио свој стан од 46 м² у замену за две гарсоњере, да му је предата само једна, на основу чега би настала спорна обавеза исплате новчане противвредност друге непокретности. Судови су оценили да нема привидног уговора нити да постоји други правни основ из кога би настала неизвршена обавеза првотуженог, а да друготужена није пасивно легитимисана, јер није учесник спорног правног односа, док се ревизијом тужиоца побија оцена изведених доказа.

Имајући у виду садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву, те процесну активност тужиоца и садржину ревизијских навода, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни уједначавање судске праксе или новог тумачења права. Спорно питање правног дејства дисимулованих уговора зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. Такође, не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права из члана 66.ЗОО, нити тужилац о томе пружа одговарајућу правну аргументацију.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

С обзиром да је тужба поднета 21.02.2017. године и да вредност предмета спора побијаног дела (20.000 евра), не прелази меродавни цензус за дозвољеност ревизије у имовинскоправним споровима, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена, па је применом члана 403. став 3. и члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију, на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер нису били потребни у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић